

Szerkesztőségi iroda:
Brassai utca 60. sz. alatt,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó-hivatal:

Pollák Mór könyvnyom-
dája, hová a hirdetések és
előfizetési pénzek bérmen-
tesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap,
a háromszéki „Háziipar-egylet”
és a s.-sztyörgyi „önkéntes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

megjelenik ezen lap heten-
kint kétszer:
szerdán és szombaton
Előfizetési feltételek:
helyben Lánzhorodvá vagy
vidékre postán küldve:
Egész év . . . 6 ft. — kr.
Fél év . . . 3 ft. — kr.
Negyed év . . . 1 ft. 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos peitisorát, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlitter sora 15 kr.

Fővárosi levelek.

Budapest, 1877. febr. 10.
III.

Ki merné mondani, hogy mi nem a törökkel
érintünk, beszélünk, teszünk?

Ime most is Konstantinápolyban Midhát megbu-
kik, Bécsben Tisza Kálmán lemond.

Két kormányváltás.

Valóságos villámcsapás volt ez a sürgöny, mely
Midhát száműzetésének hírelt hozta. Aztán minden elő-
készítés, bevezetés nélkül csak egy egyszerre a végéig
kezdődött az egész esemény. A Tisza-kormány lemond-
ására legalább el voltunk készülvé, de erre egyálta-
lában nem.

Ki is gondolhatott volna arra, hogy azt a Mid-
hátot, a ki Törökország életét mentette meg az alkot-
mány által, s a ki a török szultán jogát, hatalmát és
souverainitását igyekezett mindig fentartani, szánu-
zék oly vád alapján, melynek előttünk nincs semmi
alapja. Mert abból, hogy valaki tudományosan mivel,
okos, derék, tapasztalt, tapintatos, ügyes állami-
férfi, még nem következik, hogy egyszerűen nagyra-
vágó is legyen.

Már azt hittük, hogy Törökország megszűnt a
„selyem zainor” országa lenni, azt hittük, hogy a mo-
stani szultán sokkal felvilágosodottabb, hogy sem ud-
vari cselzvényeknek, fondorkodásoknak és fülbesu-
gásoknak engedve s hitelt adva, Törökországot egy
oly férfutól fossza meg, milyen Midhát, ki valóság-
ilag egyedül bírt volna annyi eréllyel a reformokat
tényleg is keresztül vinni s Törökországnak tekinté-
lyt a külhatalmakkal szemben is fentartani.

De csalódtunk.

A szultán engedett Midhát ellenesinek, hallgatott
sogorának gyanúsításaira, s a tehetséges államfé-
rfi — a szlávok nagy öröme — száműzte, azt ad-
ván okot, hogy Midhát a szultán hatalmát megakarta
volna rövidíteni, hogy diktatori jogot akart gyakorolni,
sőt talán a szultán trónjára is vágyott.

Nem ismerjük a tanukat s okmányokat, melyek-
nek alapján a szultán a száműzetési rendeletet kibo-
csátotta, ennek jogosságáról tehát alapos ítéletet nem
mondhatunk.

De annyi bizonyos, hogy Törökország nem egy-
hamar kap oly férfit, mint Midhát, kinek hiányát
még sokáig meg fogja érezni s a ki minden török-
nél törökobb s derekabb ember volt, s ezért nem is csoda,
ha nagy népszerűségben állott a török nép minden
osztálya előtt.

De hát minden nagy embernek vannak ellenei,
irigyei. . .

TARCA.

János ur, a látogató nadály,

v a g y:

„Csak öt percig, kérem!”

(Saphir után. — Nem ajánlja senkinek sem.)

Ha inasom belép és azt mondja: „János ur ki-
ván méltósággal beszélni!” — gnyosnan mosolyog
és a káröröm fénylik szemeiben.

János ur valóságos látogató-nadály. Mielőtt meg-
állapodnék, mindent össze-vissza kútat és szagol, ezer
meg ezer görbületen kanyarog, akkor szilárdul ül és
tele szívja magát s mindaddig le nem esik, míg vértük-
kel jól nem lakott.

János ur belép:

— Csak öt percig kérem, mélyen tisztelt uram!

Csak öt percig! De hát hány öt percet él az
ember hetven éves koráig!

Csak öt percig! Öt pere alatt kiugrik Minerva
Jupiter fejéből; öt perc alatt egy Lissabon elsi-
lyedhet.

Csak öt percig! Öt pere alatt kedvesünk egy
igen-nel boldogíthat és örökre el vagyunk veszte;
öt perc alatt kosarat adhat és örökre meg vagyunk
mentve!

Öt perc alatt egy harminc éves háborút el lehet ve-
szíteni; öt perc alatt mennyországot lehet megnyerni.

Öt perc alatt egy tiszta lelket meg lehet mér-
gezni; öt perc alatt egy megtört lelket új életre le-
het kelteni.

Öt perc alatt egy „Illias”-hoz szükséges plánum
születhetik; öt perc alatt az alexandriai könyvtárt szét
lehet rombolni.

Csak öt percig! Öt perc alatt érkeink mind-
egyike ötször az elragadtatásig, ötször a kétségbeesé-
sig vihet bennünket.

A konstantinápolyi kormányválsággal majdom
egyidejűleg értesültünk a Tisza-kormány lemondásáról.
Ennek, habár következményeit még nem is, de
okait már tudjuk.

Tehát nem jött létre kiegyezés.

Bármily szigorúak is legyünk magunk iránt, az
egyezség megbiúsulása dolgában kormányunkat egy-
általában nem vádolhatjuk; mert ez annyi engedményt
 tett az osztrákok irányában, annyit törölt saját köve-
telési programjában, hogy többet már képtelenség egy
magyar miniszteriumtól várni.

S hogy az alkudozások semmi eredményre sem
vezettek, azt csak is egyedül az osztrákok nyakassá-
gának tulajdoníthatjuk.

Már tisztelet, becület Ausztriának és embereinek,
de az csak mégis jogtalanság és igazságtalanság, hogy
nem akarják elismerni Magyarország egyenjoguságát
a bankügyben.

Hisz kormányunk már csak azt kívánta, hogy az
osztrákok legalább „elvileg” ismerjék el Magyarország
paritását; de ők ezt sem akarják, ők féltik az osztrák
üzletet magyar beavatkozástól.

Természetes tehát, hogy így nem jöhetett létre
kiegyezés.

Azonban azért a kormányunk még sem kellett
volna lemondania. Összebonolyította, összekuszálta az
ügyet, kötelezése tehát bármi módon azt rendeznedni,
ha így nem lehet, kísérelje meg más módon, de ne
szűkítse meg. Tegyen előterjesztést az önálló bank
létrehozása tárgyában, s ha egyáltalában sem így sem
ügy nem sikerülne a dolog, akkor mondjon le.

S hisszük is, hogy így fog tenni a Tisza-kormány,
s mennyiben felsége uralkodónk még nem nyilatko-
zott a lemondás elfogadása vagy nem fogadása tár-
gyában.

Aliquis.

A keleti kérdés.

Az angol trónbeszéd sajnálható fejezte ki a felfelt,
hogy a porta nem fogadta el a conferentia javaslatát,
melyek a trónbeszéd szerint nem sértik Törökország
függetlenségét és területi integritását; a konferen-
tán azonban meg van az az eredménye, hogy kitűnt
a keleti kérdésben az európai hatalmak egyetértése,
minnek realis hatása is meglesz a török viszonyokra és
kormányra. Reméli továbbá a trónbeszéd, hogy a vazal
államokkal jelenleg fennálló fegyverszünet becsületes
békére fog vezetni.

Szerbia a porta által felajánlott békeponozatok
közül ötöt elfogadhatónak nyilvánított.

Csak öt percig! Öt pere alatt áradozó szívünk
oly vallomásra ragadhat el, melyet tizenöt éven ke-
resztül lesz időnk megháni.

Csak öt percig! Öt pere alatt megláthat fekete
kávénk és szöke kedvesünk; öt pere alatt tíz hite-
zőnkkel találkozhatunk; öt pere alatt tízszer bukhá-
tunk meg szigorlatuuknál; öt pere alatt ezer bérlőt
veszithetünk el; öt pere alatt a legszebb reményekben
és a legbiztosabb tőkékben csatlakozhatunk; öt pere
alatt tíz szóbeli és egy írásbeli ostobaságot el lehet
követni; öt pere alatt nyolcszor kényelmesen blamiroz-
hatjuk magunkat; öt pere alatt egy lány eltagad hat
évet éveiből, és öt pere alatt akárhány megszegi be-
csületiszavát.

Csak öt percig!

Oh János ur, János ur!

Tehát itt van ő, János ur.

— Csak öt percet mélyen tisztelt uram!

Én egyszerűen szeme közé nevetek és azt mondom:

— Mivel szolgálhatok?

Akkor János ur elkezdte mondanivalóját:

— Oh, tudom, hogy ön nagyon el van foglalva;
tudom, hogy ideje drága, átlátom, hogy mi mindan
dolga van; oh nagyon jól fel tudom fogni, hogy ez
mit tesz. Szerkeszteni! Lásna, jól tudom, hogy mit je-
lent az s én tudom, hogy itt mi minden jön elé, tu-
dom én azt —

— Kérem alásan, mivel szolgálhatok?

— Csak öt perconyi időt kérek! Mert lásna, én
jól tudom, hogy mi az idő, én azt a vagyon becsülni
tudom, ezt a becsülhetetlen kincset méltányolom, na-
gyon jól tudom, hogy —

— Szabad kérem, legyen szives megmondani —

— Azonnal kész vagyok, csak öt percet kérek
rá. Látom, hogy önt ezer tárgy foglalkoztatja; tudom
hogy az efféle foglalkozás az időt mennyire igénybe
veszi, felfogom —

Ekkor inasom levelet hoz, én azt mondom:

— Bocsnát! —

János ur viszonzozza:

— Oh kérem, tessék, felfogom, hogy ezen úgy

* Tisza Kálmán miniszterelnök átadta ő felső
gének lemondását. A király az ő ajánlatára felhívatta
Bécsbe Majláthot és b. Sennyeyt és meg fogja hall-
gatni az összes titkos tanácsosokat.

* Ifjank küldöttsége Triesztbe érkezett, hol a
rendőrség keresztutakon vitte őket szállásukra. A tün-
tetés kikerültetett.

Az uzoratorvény.

Sepsi-Szentgyörgy, február 11.

Nagy öröm van Izraelben! Az uzorások, buja
nagy, a végig szipolyozott adósk öröme határtalan,
mert képviselőházunk, mult hó 23-án az uzora tör-
vényt megalkotá s ezen ténye által a szegény népet
az uzorások, az emberiség e nadályai, körmei közül
kiragadta.

Az uzoratorvényt egész ország üdvözli, de sehol
sem fogadtott e törvény oly örömmel, mint nálunk
Háromszékmegyében, mert itt legégetőbbek az uzora
által üttöt sebek, mert nincs egyetlen család, mely az
uzorások által kiszipolyozva ne legyen.

Örömmel üdvözöljük mi az uzoratorvényt, mert
általá néptünk elszegényedésének egyik legnagyobb
léteka lesz megszüntetve, mert a lelketlen uzorások
tulkapásainak gátot vet.

Az uzora megismosodott, meghízott az uzora
törvények eltörlése következtében s végre oda jutott,
hogy egyes vidékeket tett lelketlen uzorásokodás által
tönkre s működését mindenütt szerencsétlen családok
elszegényülése, a szegény nép csekély birtoka elko-
tyázása jelzik.

A faj, a vérsz pó nadály, mely embertársai vért
vampyr-hoz hasonlóan kiszipolyozá — süpredékét ké-
pezi az emberiségnek, mely a legpiszkosabb önérdék-
től vezettevo embertársai javát számba se veszi, em-
bertársai jóllétéért egy fillért se áldoz, sőt minden kinal-
kozó alkalmat felhasznál embertársai kiszipolyozására.
E fajtól kitűnő példányokat állíthat megyének
ki, kiknek becület, humanizmusról fogalmuk nincs,
kik az utolsó krajcárt fogukhoz verik s embertársukat
a haláltól sem mentenek fillerek árán se meg.

A család, az ember nyuzás emberei kora
hála istennek lejár. Képviselőházunk 8% -ben ala-
pította a kamatmaximumot meg a ezáltal lehetővé tette,
hogy a pénzre szoruló ólesó kamat mellett vehessen
kölesőt fel.

A lelketlen uzorások eddig 100% -nál többet
vettek 100 ft után fel s kapzsiságuk a kormák köz-
akadt szarancsútlan hitelezőt kitözözött vagyonából,
becsületéből, megfoszták a családot utolsó falat ke-
nyerétől.

nem halasztható, tudom, hogy némelykor egy levél
mit jelent, tudom — stb.

En olvasom a levelet; ez alatt János ur könyv-
tárommal két ismeretséget, kihuzza a köteteket, fel-
nyitja a szótárokat, megszámlálja a zsebkönyveket,
megvizsgálja a kötecéket. Én a levélolvasással kész
vagyok, János ur megfordul:

— Ön is annyira szereti a vászonbátat a köte-
teknél — ?

— Igenis!

— Itt nem is tudnak tökéletesen kötni, mert —
— Szabad felvilágosítást kérem, mi részesít en-
gem o szerencsében, egy kissé szorakozott vagyok —

— Azonnal kész vagyok, csak öt percig kérek
még titrelmet, ámbár tudom, hogy önt nagyon sokat
zaklatják s tudom, hogy ön némelykor kellemetlen
látogatásokat kap —

— Némelykor előadja magát; tehát mit kíván ön?

Ezen percben a legközelebb megjelenő lapnak
correcturáját hozzák be.

Elragadtással kapok az alkalmon és egy XIV-ik
Lajos udvaroncához illő lovagiasággal mondom:

— Mélyen tisztelt ur! ön látja, mennyire fontos
teendőim vannak, nem mondanám el röviden — stb.

De a nagytiszteletű látogató-nadály csak épen
azért is előkészületeket tesz, hogy az öt percet egész
az örökkévalóságig nyujtsa.

— Ne geniozozza magát, én tudok várni, tudom,
hogy egy correctura mit jelent, belátom, hogy ez nem
szenvend halogatást, nagyon jól tudom, ne geniozozza
magát, ezalatt műszobájában szétnézek.

Meg adnom kell magamat sorsomnak. Mialatt János
ur szobámban körülzimatol. Előbb megnézi a képe-
ket, azután megtapogatja a mellszobrok orrait és lá-
leit, átnezi névjegyeimet, elveszi porte-bijoux omból
gyűrmet, kabátjához dörzöli és az ablakhoz tartja;
azután íróasztalomhoz közeledik: „Megbocsát!” és ki-
huzza kézirataimat a papír alól, a melyen írtam; azután
elveszi pecsétnyomomat és tenyerébe nyomja; elég az
hozzá ő kimeríthetlen a magánfoglalkozásokban. Vala-
hára meg vagyok és komolvan kérem: